ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ MISERICORDIA - MISERICORDE

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Αλέν Γκιροντί
Ηθοποιοί: Φελίξ Κιζίλ, Κατρίν Φρο, Ζαν-Μπατίστ Ντουράν, Σερζί Ρισάρ, Ζακ Ντεβελέ
Φωτογραφία: Κλερ Ματόν
Μοντάζ: Ζαν-Κριστόφ Ιμ
Μουσική: Μαρκ Βερνταγκέρ
Χώρα: Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 104 ΄

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.
Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις: 4 Βραβεία και 20 υποψηφιότητες
-Cannes Film Festival 2024, Επίσημη συμμετοχή, υποψήφιο για Queer Palm
-César Awards, France 2025, 5 υποψηφιότητες στην ταινία, στη σκηνοθεσία και σε 3 ηθοποιούς.
-Valladolid International Film Festival 2024, 2 Βραβεία, καλύτερη ταινία και καλύτερο σενάριο.
-Lumiere Awards, France 2025, 5 υποψηφιότητες, στην ταινία, σκηνοθεσία, σενάριο, φωτογραφία και ερμηνεία.
-Festival International du Film Grolandais de Toulouse, Ειδικό Βραβείο της επιτροπής καλύτερης ταινίας.
-Cahiers du Cinéma 2024. Τοπ 10 για καλύτερη ταινία

Στην καλύτερη ταινία του μετά τον «Αγνωστο της Λίμνης», ο Αλεν Γκιροντί παραδίδει μια αταξινόμητη queer «παραβολή» για την καταπιεσμένη επιθυμία, την ανεκπλήρωτη αγάπη, το έγκλημα, την τιμωρία και τη σημασία του να μπορείς να συγχωρείς - πριν από τον πλησίον - τον εαυτό σου.

Τα ανθρώπινα πάθη, η ενοχή, η αμαρτία και η ευσπλαχνία (misericordia) δίνουν μια μάχη επικράτησης σε ένα υπόγειας έντασης και σαρκαστικής επίγευσης ψυχολογικό θρίλερ.

Μέσα από μία ιστορία φόνου σε μια μικρή επαρχιακή πόλη της Γαλλίας, η ταινία εξερευνά την καταπιεσμένη σεξουαλική επιθυμία και την θρησκευτική υποκρισία. Μία ταινία χαρακτήρων για το μυστήριο και το παράλογο της ανθρώπινης επιθυμίας.

Ένα ιδιοσυγκρασιακό κωμικό θρίλερ όπου η αγάπη και το μίσος, ο ερωτισμός και η βία, η πνευματική χάρη και η θανάσιμη αμαρτία, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα.

Γαλλικός σουρεαλισμός. Η επιστροφή του Ζερεμί στη γενέτειρά του για την κηδεία του πρώην αφεντικού του, του φούρναρη του χωριού, εξελίσσεται σταδιακά σε μια δίνη παραδοξότητας, αιματηρών μυστηρίων και απρόσμενων σεξουαλικών εξελίξεων. Όσο η προσωρινή παραμονή του νεαρού στο σπίτι της χήρας του εκλιπόντος παρατείνεται, τόσο περισσότερο αρχίζει να επισκιάζεται από μια μυστηριώδη εξαφάνιση και από τις παρεξηγήσιμες προθέσεις ενός ιερέα—αξίζει (δανίκας)

Misericordia σημαίνει ευσπλαχνία και ο **Αλέν Γκιροντί** την αναζητά στο προφανέστερο μέρος, στους κόλπους της εκκλησίας, αλλά με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο απ' αυτόν που θα μπορούσε κάποιος να φανταστεί. Ανάμεσά τους και ο Ζερεμί, ο οποίος επιστρέφει στη γενέτειρά του για την κηδεία του πρώην αφεντικού του και καταλύει στο σπίτι της χήρας του. Θα συναντήσει γνωστούς και θα ξυπνήσει εντάσεις και ανταγωνισμούς, αναστατώνοντας ένα μικρόκοσμο γεμάτο μυστικά και

απωθημένες επιθυμίες.

Ο τολμηρός σκηνοθέτης του εξαιρετικού "Αγνώστου της Λίμνης" (2013) και του άνισου "Ήρωας Κανενός" (2022) επιμένει να εξερευνά με παρρησία, χιούμορ και κοινωνική ευαισθησία τα αντιφατικά ανθρώπινα πάθη, τα οποία άλλοτε απελευθερώνουν και άλλοτε εγκλωβίζουν τους αποπροσανατολισμένους ήρωές του. Όπως τον Ζερεμί, τον οποίο ακολουθεί "διακριτικά", με χαμηλότονο ύφος και χωρίς μανιχαϊστικές ευκολίες, στην περιπετειώδη πορεία του ανάμεσα στις συμπληγάδες του καλού και του κακού, την ώρα που η ενοχή, η αμαρτία και η συγχώρεση δίνουν μια σκληρή μάχη επικράτησης σε ένα υπόγειας έντασης και σαρκαστικής επίγευσης ψυχολογικό θρίλερ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΉΤΣΗΣ

Η επιστροφή του Ζερεμί στη γενέτειρά του για την κηδεία του πρώην αφεντικού του, του φούρναρη του χωριού, εξελίσσεται σταδιακά σε μια δίνη παραδοξότητας, αιματηρών μυστηρίων και απρόσμενων σεξουαλικών εξελίξεων. Όσο η προσωρινή παραμονή του νεαρού στο σπίτι της χήρας του εκλιπόντος παρατείνεται, τόσο περισσότερο αρχίζει να επισκιάζεται από μια μυστηριώδη εξαφάνιση, τις απειλητικές διαθέσεις ενός γείτονα και τις παρεξηγήσιμες προθέσεις ενός ιερέα.

…….

Ο Αλέν Γκιροντί, επιβεβαιώνοντας τη φήμη του πλέον απρόβλεπτου και τολμηρού γάλλου δημιουργού σήμερα, μας παραδίδει μία ταινία υφέρποντος ερωτισμού και σκοταδιού, με νότες κωμικού παραλόγου.

Απρόσμενος, αντισυμβατικός και ενίοτε ακραίος, ο σκηνοθέτης της βραβευμένης στις Κάννες ταινίας Ο Άγνωστος της Λίμνης, επιβεβαιώνει και εδώ το ιδιαίτερο στυλ που του έχει χαρίσει χιλιάδες φανατικούς θεατές σε όλον τον κόσμο, οι οποίοι περιμένουν με ανυπομονησία κάθε νέα ταινία του.

Η σύζυγος του φούρναρη, χωρίς να το λεκτικοποιεί «αναγκάζει» τον Ζερεμί να μείνει μαζί της λίγες μέρες ακόμη - του έχει στρώσει στο παιδικό δωμάτιο του γιου της, του Βανσάν. Ο Βανσάν ζηλεύει τον Ζερεμί, πιστεύει ότι θέλει να «τυλίξει» τη μητέρα του, την ίδια στιγμή που άμεσα ή έμμεσα εκδηλώνει μια παθιασμένη έλξη προς τον Ζερεμί, είτε αυτό σημαίνει ότι τον ελέγχει διαρκώς που πηγαίνει και τι κάνει, είτε τον προσκαλεί να «παλέψουν» στα χέρια όπως παλιά. Ο ιερέας του χωριού επίσης εμφανίζεται επίσης διαρκώς μπροστά στον Ζερεμί, εκδηλώνοντας διακριτικά ένα πόθο για τον νεαρό άντρα μαζί με απροκάλυπτες οδηγίες για τη συγκομιδή μανιταριών στο κοντινό δάσος όπου συναντιούνται.

Από τη μεριά του ο Ζερεμί δεν είναι αμέτοχος στον παράδοξο αυτό παροξυσμό επιθυμίας. Παρά την φαινομενική του ψυχρότητα, κάνει παρέα στην χήρα του φούρναρη «υποδυόμενος» κάπως το ρόλο του εραστή ή/και γιου της, προσπαθεί να αποφύγει τον Βανσάν αλλά συμμετέχει στα αγορίστικα «καλέσματά» του και επειδή διαισθάνεται την ερωτική επιθυμία του ιερέα, προσπαθεί να είναι δεκτικά ευγενικός. Η δική του επιθυμία εκδηλώνεται πιο γλαφυρά απέναντι σε έναν παλιό «φίλο», τον Γουόλτερ, που ζει μόνος του πίνοντας απεριτίφ τις πιο λάθος ώρες της ημέρας. Και προς το πρώην αφεντικό του που χωρίς ποτέ να μαθαίνουμε περισσότερα, μοιάζει να του «λείπει» πάρα πολύ, ειδικά όταν τον κοιτάζει με πόθο σε μια φωτογραφία με μαγιό στο οικογενειακό άλμπουμ.

Ποια όμως ήταν η σχέση του Ζερεμί με τον νεκρό φούρναρη; Γιατί ο Ζερεμί δεν λέει να φύγει από εκεί, παρά το bullying του Βανσάν; Γιατί ο Γουόλτερ μετανιώνει που θύμωσε με τον Ζερεμί όταν ο δεύτερος πήγε να τον χαϊδέψει; Γιατί ο ιερέας ζητάει από τον Ζερεμί να γίνει ο εξομολογητής του (σε μια από τις ωραιότερες ερωτικές εξομολογήσεις που είδαμε πρόσφατα στο σινεμά); Και γιατί φυτρώνουν μορχέλες εκτός εποχής σε ένα συγκεκριμένο σημείο του δάσους;

Οσο queer ακούγονται όλα αυτά, άλλο τόσο είναι, σε μια ταινία που μοιάζει να αναφέρεται στο **«Θεώρημα»** - με τον «ξένο» που έρχεται να διαταράξει τη λίμπιντο μιας «οικογένειας» - στη συσκευασία μιας κωμωδίας που στο «υγρό» έδαφος της φυτρώνουν «μανιτάρια» από τον Αλφρεντ Χίτσκοκ και τον Κλοντ Σαμπρόλ, συν μια απολαυστικά offbeat παρατήρηση πάνω στα καταπιεσμένα ένστικτα της επαρχίας. Ολα μοιάζουν να κινούνται σχεδόν υπνωτισμένα σε μια ευθεία γραμμή λεπτής ειρωνίας που λοξοδρομεί διαρκώς μια προς το παραμύθι (τα σύμβολα είναι επαρκή: το δάσος, ο κακός λύκος…), μια προς το όνειρο (το ρολόι που επιβεβαιώνει τον διακεκομμένο νυχτερινό ύπνο του Ζερεμί) αμφισβητώντας διαρκώς την αληθοφάνεια ή ακόμη και την ίδια την αλήθεια των πραγμάτων.

Ο Αλέν Γκιροντί, σε αυτήν εδώ, την καλύτερη του ταινία μετά την εποχή του «Αγνώστου της Λίμνης» (που συνδύαζε το ίδιο απολαυστικά την επιθυμία με το μυστήριο) επαναδιαπραγματεύεται τους όρους με τους οποίους φτιάχνεις την «ανθρώπινη κωμωδία» σαν ένα συνονθύλευμα από κινηματογραφικά είδη και διαθέσεις - σε μια παράξενη ταινία που αντιμετωπίζει το αλλόκοτο σύμπαν της σαν κάτι απόλυτα καθημερινό και γοητεύει με το ρυθμό της, την υπέροχη φωτογραφία της Κλερ Ματόν και τις ερμηνείες αυτού του ιδιόρρυθμου θιάσου που όλοι, ακόμη και οι έμπειροι Κατρίν Φροτ, Ζακ Ντεβλέ και Νταβίντ Αγιάλα περιστρέφονται με περισσή χάρη γύρω από τον - πιο ιδανικός στον πιο ιδανικό ρόλο - Φελίξ Κίζιλ.

...

Ο Ζερεμί μοιάζει να ξεκλειδώνει σε όλους όσους βρίσκονται γύρω του ταυτόχρονα τον καλύτερο και τον χειρότερο τους εαυτό, τις πιο μύχιες αλλά και τις πιο εφήμερες επιθυμίες τους Όλοι τους είναι για πρώτη φορά μάρτυρες μιας αλήθειας που ο Ζερεμί σκαρφίζεται στα ψέματα όχι τόσο για να σώσει το τομάρι του (γιατί και ο ίδιος έχει να λύσει τα δικά του θέματα) αλλά μάλλον για να σώσει όλους τους υπόλοιπους. Κάπου ανάμεσα στο «όλοι μπορούν να συμφιλιωθούν με τη συνείδηση τους» και στο «η ανθρωπότητα χρειάζεται τους απροσδόκητους θανάτους, χρειάζεται το φόνο», η αιρετική, αρκούντως ακατανόητη όπως οφείλει, ματιά του Γκιροντί πάνω στην «γυμνή» ανθρώπινη κατάσταση δεν περιλαμβάνει μόνο δύο (όχι ερωτικές) σκηνές με ανδρικά πέη σε ημι-στύση που προκαλούν την έκπληξη παρευρισκομένων και μη, αλλά και μια γήινη, μελαγχολική, αστεία ως θλιμμένη (και το αντίστροφο) ματιά πάνω στο που βρίσκονται οι απαντήσεις στα πιο «ανώτερα» ερωτήματα της ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά και το ίδιο το «έλεος». Σίγουρα όχι στο Θεό, απαντά ο Γκιροντί, αλλά στους ανθρώπους.

«Ο μόνος τρόπος για να βρίσκεις τα μανιτάρια είναι να κοιτάζεις κάτω στη Γη.»

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

ALAIN GUIRAUDIE

Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός, γεννήθηκε το 1964 στη Villefranche-de-Rouergue, Aveyron, Γαλία. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 21 βραβεία α 57 υποψηφιότητες. Θεωρεί ότι έχει επηρεαστεί από τον Χίτσκοκ και τον Φριτς Λανγκ**. Φιλμογραφία:** Ευσπλαχνία (2024), Ήρωας κανενός (2022), Rester vertical (2016), Ο άγνωστος της λίμνης (2013), Ο άρχων της διαφυγής (2009), C'est votre histoire (TV Series 2008), Ήρθε ο καιρός (2005), Καμία ανάπαυση για τους γενναίους (2003), Αυτό το παλιό όνειρο που σαλεύει (2001), Λιακάδα για τους απατεώνες (2001), La force des choses (Short 1997), Au Pic de Nore (Short 1996), Tout droit jusqu'au matin (Short 1994), Les héros sont immortels (Short 1990).